

Säätiölain uudistamistyöryhmän mietintö (OM 11/41/2010)

1. Johdanto

Kiitän mahdollisuudesta lausua säätiölain uudistamistyöryhmän mietinnöstä. Lausunto käsittelee niitä työryhmämietinnön keskeiseksi katsottavia asioita, joista olen eri mieltä työryhmän mietinnön kanssa tai joista työryhmä on ollut mietinnön mukaan erimielinen.

2. Yleiset kommentit

Työryhmän mietinnön keskeiset linjaukset uuden säätiölain säätämisestä, sen rakenteesta ja toteuttamistavasta ovat lähtökohdiltaan kannatettavia. Sen sijaan sellaisiin työryhmän ehdotuksiin suhtaudun varauksin, mitkä eivät joko sääntelytapansa tai säätiöiden erityislaatuisen luonteen vuoksi ole säätiöille soveliaita.

Säätiössä päämies-agenttisuhte on poikkeava verrattuna yhtiöihin ja yhdistyksiin. Käytännössä päämies on yleensä säätiön perustajan määrittelemä säätiön tarkoitus. Ongelmalliseksi tämä päämies-agenttisuhte muodostuu säätiöissä siksi, että tarkoituksen toteutumisesta huolehtii hallitus ja hyvin usein myös tarkoituksen toteutumisen seuranta on ensisijaisesti hallituksella itsellään. Toisin sanoen hallitus valvoo joiltain osin itse itseään, joka asettaa haasteita säätiöiden sääntelylle ja joka joiltain osin edellyttää esimerkiksi yleisesti yhteisöoikeudellisesta sääntelystä poikkeavia sääntelytapoja. Tästä säätiön osin ongelmallisesta päämies-agenttisuhteesta seuraa, että säätiön tarkoituksen ja säätiön johdon välistä intressiristiriitaa on säänneltävä osakeyhtiömuodosta poikkeavasti. Tämä ilmenee esimerkiksi huolellisuus- ja lojaliteettivelvollisuuksien sääntelyssä sekä valvonnan organisoinnissa.

3. Yksityiskohtaiset kommentit

3.1. Peruspääoma ja muu perustamisvaiheen rahoitus (1:3 §)

Mietinnössä ehdotetaan säätiön peruspääoman vähimmäismäärästä luopumista ja sen korvaamista ns. kolmen vuoden pääomantarveselvityksellä. Työryhmän ehdottama kolmen vuoden sääntö on lähtökohdiltaan kannatettava, koska se edellyttää jatkuvarahoitteisten säätiöiden suunnittelevan toimintansa ja

pääomantarpeensa kolmen vuoden ajaksi. Käytännössä nykyinen 25.000 euron pääomavaatimus ei ole riittävä turvaamaan jatkuvarahoitteisten säätiöiden pitkäaikaista ja vakaata pääomanhuoltoa, jonka vuoksi esitettyä mallia voidaan pitää kannatettavana.

Voidaan kuitenkin kyseenalaistaa se, miksi tämä mietinnössä valittu sääntelykeino on esitetty vaihtoehtoisena nykyisen lain kaltaisen pääomavaatimuksen kanssa. Pääoman riittävyyden turvaamiseksi ja edellä selostettujen jatkuvarahoitteisten säätiöiden rahoituksen järjestämiseksi pidän tarkoituksenmukaisena säätää malli, jossa on samanaikaisesti sekä kiinteä pääomavaatimus että työryhmän ehdottama ns. kolmen vuoden pääomatarveselvitys.

Ilman esittämäni rinnakkaista pääomakriteeriä mahdollistuu se, että esimerkiksi 1.000 eurolla voi perustaa säätiön, jonka toiminta suunnitellaan niin pieneksi, että mainittu varallisuus riittää rekisteröintikulujen lisäksi kolmen vuoden ajaksi hyväksyttävällä tavalla. Nyt kaavaillun vaatimuksen täyttäminen on pitkälti kiinni perustajan subjektiivisista näkemyksistä eikä pääomavaatimusta voida pitää aidosti keinona varmistaa rahoituksen riittävyys, koska tulevan 3 vuoden toiminta voidaan esittää perustamisvaiheessa niin suppeana, että peruspääoman varat siihen suunnitelman mukaan riittävät.

Käytännössä ehdotettu uudistus tarkoittaa sitä, että säätiötä perustettaessa tuleva toiminta on suunniteltava kooltaan vastaamaan käytettävissä olevaa pääoman määrää perustamisen varmistamiseksi. Jos arviointi tapahtuu mietinnössä esitetyllä tavalla, jolloin riittävää on sen toteaminen, että toiminta mitoitetaan käytettävissä oleviin varoihin, merkitsee se käytännössä pääomavaatimuksesta luopumista.

Kuitenkin säätiön ominaispiirteisiin kuuluu tietty omaisuusmassa. Säätiöllä ei ole myöskään muita yhteisöjä vastaavia mahdollisuuksia hankkia lisäpääomaa sen erityislaatuisen luonteen takia. Lisäksi olisi toivottavaa, ettei säätiötä perustettaisi aivan vähäisin pääomin tavalla, joka johtaisi siihen, että säätiöitä tulisi poistettavaksi rekisteristä varojen loppumisen seurauksena. Tämä saattaisi myös lisätä säätiövalvonnan kustannuksia.

Edellä mainittujen seikkojen perusteella pidänkin kannatettavana mallia, jossa mietinnössä esitetyn pääomavaatimuksen rinnalle jätetään kiinteä vähimmäispääomavaatimus. Vaatimus voisi olla nykyinen 25.000 euron pääomavaatimus tai muu myöhemmin jatkovalmistelussa tarkoituksenmukaiseksi katsottava pienempi määrä. Tämä todennäköisesti karsisi tarpeettomien säätiöiden perustamista sekä helpottaisi perustamisvaiheen valvontaa, kun pääomalle olisi kaikissa tapauksissa asetettu tietty määrällinen alaraja.

On myös huomattava se, että käytännössä sen jälkeen, kun säätiö on perustettu, ei kukaan valvo sitä, onko kolmen vuoden toimintasuunnitelma ollut realistinen. Näin ollen pelkkä kolmen vuoden sääntö ei ole yksinään riittävä pääoman sääntelytapa, koska sen rikkomisestakaan ei seuraa mitään sanktiota. Tämä puoltaa rinnalle kiinteää pääomavaatimusta, vaikka mainitut sääntelykeinot eivät edes yhdessäkään pysty ratkaisemaan jatkuvarahoitteisten säätiöiden pääoman pitkän ajan riittävyyteen liittyviä ongelmia. Vastaavia pääoman riittävyyteen liittyviä ongelmia ilmenee myös yhteisöillä eikä ole kuitenkaan tarkoituksenmukaista lähteä rajoittamaan esimerkiksi säätiöiden perustamista sillä, että pääomavaatimusta ryhdyttäisiin huomattavasti korottamaan.

Pääoman sääntely on myös suhteutettava siihen, että työryhmä ehdottaa säätiölle mahdollistettavan kaikenlaisen liiketoiminnan harjoittamista, jos sen mahdollisia tuloja käytetään tarkoituksen edistämiseen. Käytännössä tästä seuraa pahimmillaan se, että säätiö voidaan perustaa ilman pääomaa ja siitä tehdään tosiasiaassa liiketoiminnan harjoittamisen väline, jolla välttyään esimerkiksi osakeyhtiön 2.500

euron vähimmäispääomalta. Kun osakeyhtiöiden osalta on katsottu tarkoituksenmukaiseksi vähintään 2.500 euron vähimmäispääoma, ei ole perusteltua näiden keskinäinen suhde huomioiden tehdä liiketoiminnan harjoittamisen kynnystä tätä alhaisemmaksi säätiöissäkään.

Pääomavaatimuksen merkitystä ja siihen liittyvää sääntelytarvetta korostaa myös se, että liiketoimintaa harjoittava säätiöllä ei ole toimintaa rajoittavaa maksukykytestiä osakeyhtiöitä vastaavalla tavalla. Tosin sanoen säätiö voi esimerkiksi jakaa tarkoituksen mukaisia apurahoja, vaikka se tosiasiallisesti vaarantaisi säätiön liiketoiminnan maksukykyisyyden. Silloin, kun säätiö harjoittaa liiketoimintaa, tulisi jollain tavalla säännellä going concernin säilymisestä velkojiensuojan ja intressitahojen aseman turvaamiseksi.

3.2. Sijoitustoiminta (1:5 §)

Ehdotuksessa ehdotetaan luopumista varmasta ja tuloa tuottava -vaatimuksesta. Ehdotusta voidaan tältä osin pitää kannatettavana, vaikka lähtökohtaisesti nykyisen muotoilun voi nähdä rakentuvan pitkälti säätiön johdon huolellisuusvelvollisuuden varaan. Toisaalta mikäli kriteeri halutaan jättää se käytännössä vain ilmentää edellä mainittua johdon huolellisuusvelvollisuutta. Sen sijaan sijoitustoiminnan suunnitelmallisuus ja kirjallisen sijoitussuunnitelman vaatimus pitävät sisällään pitkälti samankaltaisia tulkinta- ja epäselvyyso ongelmia kuin nykyinenkin sijoittamista koskeva säännös. Toiseksi uusi vaatimus edellyttää sijoitustoiminnan kirjallista muotoa ja sijoitussuunnitelmaa. Tällainen toimintatapa on kiistatta hyvän säätiökäytännön mukainen ja tarpeen erityisesti suuria varallisuusmääriä sijoittaville säätiöille.

Sen sijaan voidaan kyseenalaistaa halu ryhtyä sääntelemään tällaisista käytänteistä pakottavin lain säännöksiin, varsinkin, kun sääntely halutaan ulottaa kaikkiin sijoitustoimintaa harjoittaviin säätiöihin niiden sijoitusvarallisuuden koosta riippumatta. Näen tällaisen sääntelytavan yksityisoikeudellisen yhteisö- ja säätiöautonomian yleisen ajattelutavan perusteiden vastaisena. Tämänkaltaisen sääntely on omiaan herättämään kysymyksiä siitä, milloin suunnitelma täyttää lain edellytykset jne. Myös kirjallisen suunnitelman puuttumisesta itsessään ei seuranne mitään haitallista sanktiota, ellei samalla ole aiheutettu vahinkoa, mikä on omiaan hämärtämään tämänkaltaisen sääntelyn funktioita. Lisäksi tällaisen suunnitelman tekeminen voi muodostaa tarpeettomia hallinnollisia kustannuksia vähäisen sijoitusvarallisuuden omaaville säätiöille, jotka mahdollisesti joutuisivat ostamaan nämä palvelut ulkopuolisilta toimijoilta. Näyttääkin siltä, että pienten säätiöiden olosuhteita ja niille aiheutuvia kustannuksia ei ole riittävästi huomioitu säännöstä hahmoteltaessa. Tapa huolehtia sijoitustoiminnan asianmukaisesta järjestämisestä tulisi jättää johdon yleisen huolellisuusvelvollisuuden ja säätiöiden itse päättämien toimintatapojen varaan.

Hyvässä hallintokäytännössä on pitkälti kysymys sijoittamisenkin osalta siitä, miten säätiöt katsovat tarkoituksenmukaiseksi järjestää oman hallintonsa ja toimintansa. Tästä ei tulisi pakottavasti säädellä yksityiskohtaisen säännöksiin laissa vaan jättää se yleisten säännösten sekä säätiön sääntöjen ja erilaisten vapaaehtoisesti noudatettavien ohjeistuksien varaan.

3.3. Liiketoiminta (1:6 §)

Ehdotettua säätiöiden liiketoiminnan sääntelyä voidaan pitää perusteiltaan lähtökohtaisesti kannatettavana. Suhtaudun valittuun linjaan kuitenkin muutamin

varauksin, jotka koskevat lähinnä mahdollisen liiketoiminnan laajuutta sekä siihen liittyen ehdotettua sääntelytapaa ja sen sanamuotoja.

Käytännössä säännöksen 2 momentti sallii rajoituksetta lähes kaikenlaisen laillisen liiketoiminnan harjoittamisen edellyttäen, että liiketoiminnan mahdollisia tuottoja käytetään toiminnan rahoittamiseen. Periaatteessa säännös ei periaatteessa estä sitäkään, että säätiön varoista merkittävä osa sidotaan liiketoimintaan, jonka tulevaisuuden mahdollisilla voitoilla toiminnan tarkoitusta toteutettaisiin. Ehdotettua sääntelytapaa voidaan pitää säätiöinstituutioon huonosti soveltuvana, koska se saattaa olla ristiriidassa perustajan tahdon kanssa ja olla ongelmallinen myös säätiön varsinaisen tarkoituksen kanssa. Näin on erityisesti silloin, jos säätiö lähtee mukaan sinänsä sallittuihin, mutta ansaintalogiikaltaan erittäin riskipitoisiin liiketoimintahankkeisiin, jotka saattavat viime kädessä vaarantaa jopa säätiön olemassaolon ja siten tarkoituksen toteuttamisen. Liiketoiminnan harjoittamiseen tarkoituksen ja sitä tukevan sijoitustoiminnan ulkopuolella ei ole kaikilta osin perusteita, koska tämä saattaa johtaa osaltaan siihen, että säätiö keskittyy muuhun kuin sääntäjän määrittelemän tarkoituksen toteuttamiseen.

Käytännössä säännöksen 1 ja 2 momentti, jotka koskevat liiketoiminnan harjoittamista, voisi olla tarkoituksenmukaisinta sitoa säätiön tarkoitukseen. (Säätiö voi harjoittaa tarkoitustaan suoraan tai välillisesti edistävää liiketoimintaa, jollei sitä rajoiteta säännöissä). Tällöin mahdollista liiketoiminnan harjoittamista ja sen rajoitteita tarkasteltaisiin suhteessa säätiön tarkoitukseen.

Säännöksen 3. momentin osalta voidaan nostaa esiin sama kysymys kuin sijoitustoiminnankin osalta. Miksi liiketoiminnan harjoittamisesta tulisi olla suunnitelmallista ja pohjautua kirjallisiin periaatteisiin, kun tällaisia ei vaadita esimerkiksi minkään yhteisönkään osalta. Esimerkiksi pienimuotoisen tarkoitusta tukevan liiketoiminnan osalta vaatimusta voidaan pitää ylimitoitettuna. Tämän osalta viittaa samoihin perusteluihin, joita on edellä esitetty sijoitustoiminnan suunnitelmallisuuden ja kirjallisen suunnitelman osalta. Kirjallisia ohjeita ja suunnitelmallisuutta keskeisempää olisi huolehtia siitä, että liiketoiminta on kaikilta osiltaan sopusoinnussa tarkoituksen kanssa.

Liiketoiminnan ohjaaminen tulisikin jättää johdon yleisen huolellisuusvelvollisuuden piiriin tai vaihtoehtoisesti kirjoittaa tätä koskeva yleinen säännös (ks. sijoitustoiminnan osalta lausuttu).

3.4. Hallituksen jäsenen kelpoisuus (3:10,2 §)

Työryhmä on ollut erimielinen siitä, tulisiko yhteisöjäsenten valinta olla mahdollista siten, että säätiön hallituksen muodostaa esimerkiksi toisen säätiön tai yhteisön hallitus. Olen asiasta samaa mieltä työryhmän enemmistön kanssa. Monesti säätiön tarkoituksena voi nimenomaisesti olla esimerkiksi tietyn yhteisön tai säätiön tai näitä lähellä olevan toiminnan tukeminen. Toisin kuin työryhmän vähemmistö katsoo, on niin, että ristiriitatilanteita syntyy pikemminkin silloin, jos kuvatussa tilanteessa säätiön ja toisen yhteisön hallinnot ovat erillisiä. Toisin sanoen tarkoituksen toteutumisen turvaamiseksi tällaisten jäsenyyksien muodostaminen voi olla joissain säätiöissä paras keino tavoitteen saavuttamiseksi ja mahdollisten ristiriitojen ehkäisemiseksi eikä sitä tulisi kieltää.

3.5. Olettamasäännösten käyttäminen säätiön hallinnon osalta

Työryhmä on ollut erimielinen olettamasäännösten käyttämisestä yhteisön hallinnon osalta. Olen tässä asiassa lähtökohtaisesti samaa mieltä työryhmän enemmistön kanssa. Sen sijaan vähemmistön perustelut ovat lähtökohtaisesti ymmärrettäviä, jos he katsovat säätiöiden pitävän monesti tarkoituksenmukaisina hallintomallin kirjoittamista säätiön sääntöihin. Tämä ei ole kuitenkaan missään määrin vastakkainen olettamasääntöihin perustuvan ajattelutavan kanssa, joka mahdollistaa kummankin kaltaisen mallin olemassaolon.

Tahdonvaltaisella olettamasääntelyllä säätiöön liittyviä muodollisuuksia ja sopimuskustannuksia (perustamis- ja hallinnoimiskustannukset) voidaan vähentää kuitenkin rajoittamatta tarpeettomasti sopimusvapautta. Mikäli säätiö haluaa poiketa mallisääntelystä, on säätiön itsensä kannettava tahdonvaltaisesta sääntelystä poikkeamisen aiheuttamat kustannukset. Se, että missä laajuudessa hallintoon liittyvistä yksityiskohdista säännellään säännöissä, olkoon kunkin säätiön autonomiaan kuuluva seikka.

3.6. Toimitusjohtajan nimike

Työryhmä ehdottaa toimitusjohtaja nimikkeen käyttöönottoa säätiöihin. En näe tarkoituksenmukaiseksi normaalisti käytetyn asiamiehen kanssa rinnakkaisen nimikkeen käyttöä. Mikäli säätiöissä on hallituksen alapuolella oleva orgaani, tulee sen olla jatkossakin asiamies eikä toimitusjohtaja. Ehdotuksesta ei täysin ilmene, mikä on ehdotettavan toimitusjohtajan ja säätiön nykyisten asiamiesten suhde.

Ensinnäkin harvassa säätiössä on sen kaltaista liiketoimintaa, että toimitusjohtajan nimike olisi asiamiestä yleisesti paremmin kuvaava nimike. Pikemminkin voidaan todeta, että nimike toimitusjohtaja antaa monissa pienissä säätiöissä harhaanjohtavan kuvan henkilön tehtävistä verrattuna nykyiseen asiamieheen. Asiamies on myös yleisesti käyttöön vakiintunut ilmaisu. Lisäksi säätiöiden säännöissä on nykyisellään määrätty asiamiehistä, joten asiamiehen nimeäminen toimitusjohtajaksi aiheuttaa epäselvyyttä sekä aiheettomia hallinnollisia kustannuksia säätiöille, jos ja kun asiamiehiä ryhdytään muuttamaan toimitusjohtajiksi.

Oma kysymyksensä on se, mikä on asiamiehen säätiölaista seuraava yleistöimivalta ja miten se määrittyy nykyisten asiamiesten osalta. Nykyisellään asiamiehellä ei ole automaattisesti toimitusjohtajaa vastaavaa yleistöimivaltaa. Asia edellyttäneen vielä lisäselvitystä lain jatkovalmistelussa.

3.7. Toimitusjohtajan (asiamiehen) valinta

Työryhmä on ollut erimielinen siitä, tulisiko hallituksella olla mahdollisuus valita toimitusjohtaja (asiamies) suoraan lain nojalla. Kannatan työryhmän enemmistön näkemystä siitä, ettei ole tarkoituksenmukaista edellyttää sääntömääräystä asiamiehen valitsemiseksi, koska se saattaa aiheuttaa tarpeettomia hallinnollisia kustannuksia säätiöille.

Mikäli on olemassa säätiöitä, joissa asiamiehen valinta on annettu muulle toimielimelle kuin hallitukselle, on pohdittava asian ratkaisemista jatkovalmistelussa siirtymäsäännösten perusteella.

3.8. Tilintarkastus

Työryhmä on todennut, että tilintarkastajan kierrosta ei ole tarpeellista säätää. Työryhmä ei ole kuitenkaan juuri perustellut, miksi kiertoa ei ole koettu tarpeelliseksi. Ottaen huomioon säätiöiden ongelmallisen ja käytännössä muista yhteisöistä poikkeavan päämies-agenttisuhteen, voisi olla tarkoituksenmukaista parantaa myös tilintarkastuksen transparenttisuutta, koska säätiön valvonta rakentuu pitkälti tilintarkastuksen varaan. Tilintarkastuksen ongelmallisuutta lisää se, että tilintarkastajan valitsee yleensä valvottava itse eli hallitus. Normaalisti yhteisöissä valvonta rakentuu paitsi omistajavalvontaan myös tilintarkastukseen. Koska säätiössä ei vastaavaa omistajavalvontaa ole, on syytä huolehtia siitä, että tilintarkastusinstituution toimivuus ja ulkopuolinen luotettavuus turvataan jonkinmoisella kierrolla. On myös huomattava, että rotaatio on koettu tarkoituksenmukaiseksi sääntelyvälineeksi ns. PIE-yhteisöissä, vaikka niissä on selkeää omistaja valvontaa.

Korkeimman oikeuden ratkaisukäytännössäkään ilmenee tilanteita, joissa tilintarkastaja ei ole reagoinut säätiössä tapahtuneisiin väärinkäytöksiin. Tällöin valvontaviranomaisella ei ole juuri mitään mahdollisuuksia edes epäillä rikkomusten olemassaoloa. Varsinkin silloin, jos väärinkäytökset ovat kumuloituneet ajan kuluessa, saattaa tilintarkastajan oman vastuun realisoitumisen riski johtaa siihen, ettei tilintarkastaja halua myöhemminkään reagoida mahdollisiin väärinkäytöksiin.

Tähän nähden esimerkiksi ajatus tilintarkastuspöytäkirjan toimittamisesta valvontaviranomaiselle ei ole valvontaa tehostava toimi silloin, jos tilintarkastusinstituutio itsessään ei tuota oikeaa informaatiota. Kokonaisuudessaan asiaa arvioitaessa on vaikea löytää perustelua sille, mitä haittaa esimerkiksi tilintarkastajan 5 vuoden rotaatiosta voisi olla, kun sen valvontaa ja tilintarkastuksen ulkoista luotettavuutta parantavat edut ovat ilmeiset.

3.9. Toimielinten palkkioiden kohtuullisuudesta lausuminen

Työryhmä ehdottaa, että tilintarkastaja ei enää jatkossa lausuisi toimielinten palkkioiden kohtuullisuudesta. Tätä on perusteltu lähinnä muun sääntelyn lisäämisellä, mutta mainittu muu sääntely kohdistuu lähinnä toimiin, jotka eivät suoranaisesti liity toimielinten palkkioihin. Näin ollen palkkioiden valvonta jää varsin marginaaliseksi. Julkisuudessakin esillä olleissa tapauksissa eräät keskeiset säätiöoikeudelliset ongelmat liittyvät siihen, että toimielinten (asiamies/hallitus) palkkiot ja muut edut ovat muodostuneet suhteellisen korkeiksi. Käytännössä toimielinten jäsenille saattaa tulla halu nostaa omia palkkioitaan huomattavan korkeiksi tehtyyn työmäärään nähden ja edistää omaa etua säätiön etuun nähden. Tähän ongelmaan on vaikea löytää muuta valvontakeinoja kuin se, että tilintarkastajan huomio nimenomaisesti kiinnitetään siihen.

Vaikka sinänsä palkkioiden suuruus on pitkälti tarkoituksenmukaisuuskysymys, tulee säätiöiden osalta muistaa sen ongelmallinen päämies-agenttisuhte. Koska yhteisöjä vastaavaa omistajavalvontaa ei ole, on tarkoituksenmukaista, että edes tilintarkastaja arvioi sitä, ovatko toimielinten palkkiot kohtuullisia. Tällä voidaan nähdä olevan myös omanlaisensa ylisuuria palkkioita ennakkollisesti rajoittava vaikutus, kun tiedetään normaalit tilintarkastuskäytännöt, joissa tilintarkastaja saattaa informoida näkemyksistään säätiön johtoa, vaikka asia ei olisi vielä kirjallista lausumista edellyttävääkään.

Asiaa arvioitaessa on vaikea löytää perusteluja sille, mitä haittaa mainitulla lausunnolla voisi olla, kun sen voidaan kiistatta kuitenkin nähdä pyrkivän rajoittamaan erästä pahinta riskikohdetta säätiön toimielinten väärinkäytösten osalta.

3.10. Säätiövalvonta

Säätiönvalvonnan osalta on huomattava, että edellä ehdotettu tilintarkastajakierto ja palkkioista lausuminen olisivat omiaan edistämään myös PRH:n suorittaman valvonnan uskottavuutta, kun mahdolliset tilintarkastukseen ja varojen käyttöön kohdistuvat mahdolliset puutteellisuudet tulisivat nykyistä helpommin esiin.

4. Muut huomiot

4.1. Säätiön peruspääoman korottaminen ja alentaminen

Ehdotuksessa ei ole säännöksiä säätiön peruspääoman korottamisesta. Nykyinen rekisterikäytäntö asiasta on epäselvä sen osalta, kun korotus haluttaisiin merkitä säätiön sääntöihin, sitä ei ole hyväksytty. Säätiöpääoman osalta olisi sekä sen korottamisen että alentamisen osalta syytä ottaa säännökset myös itse lakiin, koska nykyisellään on myös epäselvää se voidaanko millä edellytyksillä säätiön peruspääomaa alentaa esimerkiksi tarkoituksen toteuttamiseksi toisella tavalla.

Veikko Vahtera

yritysjuridiikan professori,
Tampereen yliopisto, JKK